

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 9 maja 2016 r.

Wnioskiem z dnia 19 sierpnia 2009 r. A. D. wniósł o zniesienie współwłasności w zakresie majątku wspólnego współników A. D. i Z. B., powstałego po rozwiązaniu spółki cywilnej A.T.B Z. B., A. D., poprzez zasądzenie od Z. B. na rzecz A. D. kwoty 119.925,30 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wydania postanowienia do dnia zapłaty oraz przyznanie na własność Z. B. rzeczy ruchomych wymienionych w załącznikach do wniosku z pozostawieniem Z. B. wyłącznego uprawnienia do dochodzenia wierzytelności powstałych w związku z działalnością gospodarczą prowadzoną przez uczestników niniejszego postępowania w ramach umowy ww. spółki cywilnej. Nadto wniósł o zasądzenie od uczestnika postępowania Z. B. na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, że w dniu 20 września 2004 r. zawarł z uczestnikiem umowę spółki cywilnej A.T.C. s.c. (...), A. D., której przedmiotem był handel, dystrybucja, produkcja, usługi. Wspólnicy uzgodnili, iż udziały każdego z nich w zyskach i stratach będą równe. Ustalili także, iż bieżącą obsługą wspólnych rachunków bankowych i obrotem środkami pieniężnymi na nich zgromadzonymi będzie zajmował się uczestnik Z. B., który posiadał do nich wyłączny dostęp i wykonywał wszelkie przelewy bankowe, także na rzecz wnioskodawcy. Jak wyjaśnił wnioskodawca, w dniu 4 listopada 2008 r. złożył on oświadczenie o rozwiązaniu spółki w trybie natychmiastowym z ważnych powodów bez zachowania terminu wypowiedzenia, gdyż dowiedział się, że żona uczestnika, będąca pracownikiem spółki, prowadzi działalność konkurencyjną wobec spółki, a uczestnik wskazywał rachunek bankowy swojej żony jako właściwy do dokonywania płatności z tytułu usług świadczonych przez współników. Po otrzymaniu oświadczenia wnioskodawcy o rozwiązaniu spółki także Z. B. złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy spółki z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Wnioskodawca wskazał, iż majątek pozostały po rozwiązaniu umowy spółki cywilnej opiewał w dniu rozwiązania spółki na kwotę 360.074,85 złotych brutto i w skład jego wchodziły: środki trwałe o wartości 140.005,49 zł objęte remanentem likwidacyjnym i znajdujące się w posiadaniu uczestnika, wierzytelności w kwocie 50.401,01 zł, zobowiązania w wysokości 22.778,22 zł, kwoty pieniężne pobrane bezpodstawnie ze wspólnych środków przez uczestnika postępowania w łącznej wysokości 60.113,12 zł, kwota pieniężna pobrana ze wspólnych środków przez wnioskodawcę tytułem udziału w zysku w wysokości 60.113,12 zł oraz wartość ruchomości zatrzymanych przez uczestnika postępowania, nie objętych remanentem likwidacyjnym w wysokości 26.663,89 zł. Nadto wnioskodawca wskazał, że żądana przez niego kwota 119.924,30 zł została obliczona w ten sposób, że ww. wartość majątku wspólnego współników pozostałego po rozwiązaniu spółki cywilnej została podzielona na pół, a otrzymana kwota 180.037,42 zł została pomniejszona o pobraną już przez niego z majątku spółki kwotę należnego zysku, to jest kwotę 60.113,12 zł, co dało kwotę 119.924,30 zł (wniosek k. 2-8).

W piśmie z dnia 18 stycznia 2011 r. uczestnik postępowania Z. B. wniósł o oddalenie przedmiotowego wniosku z uwagi na jego przedwczesność. Podniósł, że współnicy nie zapłacili z majątku wspólnego długów spółki wobec osób trzecich (pismo k. 86).

Na rozprawie w dniu 20 stycznia 2011 roku uczestnik postępowania zakwestionował wartość towarów pozostałych na magazynie spółki podaną we wniosku, twierdząc, iż wnioskodawca w dniu 7 listopada 2008 roku dokonał włamania do siedziby spółki i dokonał kradzieży towaru, w wyniku której stan magazynowy został uszczuplony do kwoty 54.080,45 zł. Jak podał, pozostały po kradzieży towar sprzedał. Ponadto według uczestnika wnioskodawca pobrał z konta firmy 38.000 zł, a także zabrał wyposażenie w postaci komputera A., komputera F. (...) wraz z oprogramowaniem, pieczętkę firmy, system operacyjny F. Mag, trzy krzesła barowe i gotówkę w kwocie 800 zł. Podniósł, iż po rozwiązaniu spółki spłacił jej zadłużenie w kwocie 22.778,22 zł, zaznaczył jednak, iż wciąż pozostały nierozliczone zobowiązania spółki wobec kilku podmiotów. Wnioskodawca podtrzymał dotychczasowe stanowisko. Zaprzeczył ażeby dokonał kradzieży, przyznał, iż w dniu 7 listopada 2008 roku był w siedzibie spółki, z której zabrał jeden komputer F. (...) oraz 170 tonerów, a także przelewał z konta spółki na swoją rzecz kwotę 38.000 zł (protokół rozprawy k. 95-99).

W piśmie z dnia 6 sierpnia 2011 r. uczestnik podniósł, że wskazany przez wnioskodawcę majątek spółki w kwocie 360.074,85 zł nie jest zgodny ze stanem faktycznym, a roszczenia zawarte we wniosku są bezzasadne. Ponownie wskazał, że w dniu 10 listopada 2008 r. została przeprowadzona inwentaryzacja po kradzieży towaru dokonanej w siedzibie spółki, w trakcie której stwierdzono, iż wartość pozostającego w magazynie towaru to jedynie 54.080,45 zł. Podał, iż wartość środków trwałych, pozostawionych w biurze spółki i stanowiących jego wyposażenie, po uwzględnieniu amortyzacji wynosiła 9.742,89 zł. Potwierdził, iż wierzytelności spółki wynosiły 50.401,01 zł, z czego jednak kwota 4.089,44 zł nie została zapłacona. Odnośnie zobowiązań spółki wskazał, że oprócz zobowiązań na kwotę 22.778,22 zł wskazanych przez wnioskodawcę pokrył także zobowiązania na kwotę 20.802,21 zł z tytułu składek ZUS, rachunków za media, wynagrodzenia pracownika, księgowości, bonusu dla firmy (...) oraz kosztów usług i zakupu towarów od ośmiu firm oraz czynszu najmu lokalu. Ponadto stwierdził, iż sam uiszczył cały należny podatek VAT za IV kwartał w kwocie 34.562 zł. Podniósł, że wnioskodawca pobrał bezpodstawnie kwotę w wysokości 60.113,12 zł naruszając tym samym art. 863 k.c. W związku z powyższym podtrzymał wniosek o oddalenie wniosku o zniesienie współwłasności, gdyż na tym etapie jest on bezzasadny i przedwczesny, a nadto nadal pozostają otwarte nieuregulowane zobowiązania spółki wobec jej wierzycieli (pismo procesowe k. 129-131).

W piśmie z dnia 22 lipca 2013 roku wnioskodawca podniósł, iż wartość towaru i wyposażenia, znajdującego się w siedzibie spółki i przejętego w całości przez uczestnika, na dzień jej rozwiązania wynosiła 116.125,21 zł. Stwierdził także, iż wszystkie wierzytelności przysługujące spółce względem kontrahentów po rozwiązaniu spółki były rozliczane przez uczestnika i wszelkie uzyskane z tego tytułu środki finansowe zostały przez uczestnika przejęte. Podtrzymał twierdzenia co do tego, iż zaległości podatkowe spółki na kwotę 34.562 zł zostały w równych częściach pokryte przez współników, a także iż uczestnik nie rozliczył się z nim z przejętej kaucji za najem lokalu w wysokości 3000 zł (pismo k. 459-460).

Postanowieniem wydanym w dniu 29 lipca 2013 r. w niniejszej sprawie Sąd oddalił wniosek o zniesienie współwłasności, uznając go za przedwczesny z uwagi na to, iż współnicy nie spłacili długów spółki wobec osób trzecich (postanowienie wraz z uzasadnieniem k. 463,465-475).

Apelację na powyższe orzeczenie, złożoną przez wnioskodawcę A. D., uwzględnił Sąd Okręgowy w W. który postanowieniem z dnia 22 października 2014 r. wydanym w sprawie sygn. akt V Ca 3948/13 uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał niniejszą sprawę tutejszemu Sądowi do ponownego rozpoznania (postanowienie wraz z uzasadnieniem k. 504-510).

Uczestnik w piśmie z dnia 5 stycznia 2016 r. wskazał, iż wartość majątku spółki na dzień 8 listopada 2008 roku wynosiła 87.002,93 zł, a pozostałe wyposażenie siedziby firmy 9.743,03 zł. Potwierdził, iż wierzytelności przysługujące spółce wynosiły 50.401,01 zł, z czego zapłacona została kwota 46.311,57 zł. Podniósł, iż zgodnie z opinią biegłego sądowego zobowiązania spółki na dzień jej rozwiązania wynosiły 34.615,62 zł, wskazując jednocześnie, iż zapłacił on zobowiązania wynikające z faktur handlowych na kwotę 22.778,22 zł, zobowiązania z tytułu umów, składek ZUS i innych na kwotę 17.802,01 zł, opłacił czynsz najmu lokalu w kwocie 3.000 zł, a także uregulował podatek VAT w kwocie 34.145 zł. Wskazał, że wnioskodawca w dniu 7 listopada 2011 r. pobrał i nie rozliczył się z towaru na kwotę 22.731,04 zł. Zaprzeczył, ażeby nadpłata podatku VAT została mu zwrócona (pismo k. 626-627).

W piśmie z dnia 18 kwietnia 2016 r. wnioskodawca podniósł, iż uczestnik, wbrew temu co twierdzi, nie dokonał spłaty zobowiązania spółki względem wierzyciela M. D. na kwotę 11.907,20 zł, lecz przelał ją w rzeczywistości na konto swojej żony. Ponadto wniósł o rozliczenie kwoty 8.000 zł, którą zapłacił M. D., dokonując ostatecznej spłaty wszelkich zobowiązań spółki (pismo k. 646-646v.).

Na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2016 r. wnioskodawca wnosił jak dotychczas, nadto oświadczył, iż 3 krzesła barowe znajdują się w jego posiadaniu oraz, iż chce otrzymać stół i 6 krzeseł będących w posiadaniu uczestnika, czemu uczestnik nie oponował. Uczestnik postępowania wniósł natomiast o oddalenie wniosku z uwagi na okoliczność braku uregulowania wszystkich zobowiązań spółki względem M. D.. Ewentualnie wniósł o podział majątku wspólnego przy uwzględnieniu okoliczności, iż część towaru i wyposażenia o wartości 52.301,87 zł została po rozwiązaniu spółki

przejęta przez uczestnika oraz iż podatek VAT został w całości opłacony przez uczestnika (protokół rozprawy k. 651-652).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 września 2004 roku A. D. i Z. B. zawarli pisemną umowę spółki cywilnej prowadzonej pod nazwą A.T. (...) s.c. z siedzibą w W. (dalej zwana także jako „spółka”). Przedmiot działalności spółki został określony jako handel, dystrybucja, produkcja i usługi. Ustalono, iż udziały wspólników wynoszą po 50%. Umowa została zawarta na czas nie określony. Wspólnicy zobowiązali się do wniesienia do spółki wkładów pieniężnych w wysokości po 25.000 złotych każdy. Zaciągnięcie zobowiązań lub poniesienie wydatków przekraczających 10.000 złotych wymagało uchwały wspólników jako czynności przekraczająca zakres zwykłego zarządu. Udział wspólników w zyskach i stratach spółki wynosił po 50%. Ustalono, iż podział zysków następował na podstawie uchwały wspólników w ciągu miesiąca od dokonania rozliczenia za ubiegły rok obrachunkowy, który pokrywał się z rokiem kalendarzowym.

Dowód: umowa spółki cywilnej z dnia 20 września 2004 r. (k. 10-11).

W (...) spółki (...) zajmowali się działalnością handlową w branży materiałów eksploatacyjnych do urządzeń drukujących.

Dowód: zeznania wnioskodawcy (k. 96-97 w zw. z 455)

Z. B. i A. D. na potrzeby prowadzenia spółki posiadali w (...) Bank S.A. w W. rachunek bankowy walutowy w Euro nr (...) oraz złotówkowy nr (...).

Dowód: bezsporne, wyciągi z rachunków bankowych (k. 30-43, 166-167, 169, 240-241, 243).

Dokonywaniem operacji na ww. rachunkach zajmował się Z. B..

Dowód: zeznania wnioskodawcy (k. 96-97 w zw. z 455).

Siedziba spółki mieściła się w wynajmowanym lokalu użytkowym położonym przy ul. (...) w W.. Zgodnie z zawartą w dniu 1 lutego 2008 r. umową najmu, której przedmiotem był ww. lokal, wysokość miesięcznego czynszu wynosiła 3.000 zł. Wynajmujący zobowiązał się także zapłacić kaucję w wysokości 3.000 zł, zwrotną po rozwiązaniu umowy.

Dowód: umowa najmu lokalu użytkowego z dnia 1 lutego 2008 r. (k. 150-151), zeznania wnioskodawcy (k. 96-97 w zw. z 455).

Pracownikiem spółki na stanowisku przedstawiciela handlowego była żona Z. T. B..

Dowód: zeznania świadka T. B. (k. 447), zeznania wnioskodawcy (k. 96-97 w zw. z 455).

W dniu 14 lutego 2008 r. została wystawiona spółce faktura VAT nr (...) na kwotę 260,70 zł za zakup m.in. termowentylatora. W dniu 29 maja 2008 r. została wystawiona spółce przez (...) Sp. z o.o. faktura VAT nr (...) na kwotę 150 zł netto za zakup karty pamięci USB. W dniu 19 września 2008 r. została wystawiona spółce przez (...) sp. z o.o. faktura VAT nr (...) na kwotę 236 zł netto za zakup grzejnika promiennikowego.

Dowód: faktury VAT (k. 45, 47, 48).

Firma Handlowa (...) wystawiła spółce za zakupiony towar w dniu 4 czerwca 2008 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 16.628,60 zł, w dniu 9 września 2008 r. fakturę korygującą nr (...) na kwotę 11.888,90 zł, w dniu 26 września 2008 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 4.837,30 zł, w dniu 24 października 2008 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.281 zł.

Dowód: faktury VAT (k. 91-94 , 249-251).

W dniu 14 lipca 2008 roku Z. B. przelał z rachunku bankowego spółki dwukrotnie kwotę 80 zł, w sumie 160 zł, na rzecz Akademii Obrony Narodowej tytułem opłaty rekrutacyjnej. Opłaty pobrane przez bank za wykonanie ww. przelewów wyniosły 12 zł.

Dowód: wyciąg z rachunku bankowego (k. 378).

W dniu 5 sierpnia 2008 roku Z. B. przelał z rachunku bankowego spółki kwotę 11.907,20 zł na rachunek nr (...) w tytule przelewu wskazując, iż jest to zapłata na rzecz Firmy Handlowej (...) należności z faktury VAT nr (...). Rachunek ten w rzeczywistości nie był rachunkiem bankowym M. D., lecz T. B..

Dowód: wyciąg z rachunku bankowego (k. 600-602 v.), pismo z dnia 8 marca 2016 r. (k. 647), wyciąg z rachunku bankowego (k. 649).

W dniu 26 września 2008 r. została wystawiona spółce przez L. (...) Kancelaria (...) i Radców Prawnych T. D., A. C., R. C., T. K., R. (...) s. k. faktura VAT na kwotę 1.217 zł (k. 87). W związku z nieuregulowaniem przez spółkę tej należności wierzyciel wytoczył przeciwko powództwo o zapłatę ww. kwoty. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. w dniu 29 czerwca 2009 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym nakazując Z. B. i A. D., aby solidarnie zapłacili na rzecz powoda kwotę 1.217 zł wraz z odsetkami ustawowymi o dnia 11 października 2008 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 227 zł tytułem kosztów procesu.

Dowód: faktura VAT (k.87), nakaz zapłaty (k. 248).

Wieczorem w dniu 7 listopada 2008 r. A. D. pobrał z magazynu spółki towar o wartości 22.731,04 zł, wystawiając na inną prowadzoną przez siebie firmę – (...) D. sp. j. – fakturę nr (...) na ww. kwotę 22.731,04 zł. A. D. pokwitował wpłatę tej kwoty gotówką do kasy spółki, wystawiając dokument księgowy KP nr (...), po czym pokwitował wypłatę tej kwoty z kasy spółki na swoją rzecz, wystawiając dokument księgowy KW (...).

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 171-172), opinia biegłego sądowego z dnia (k. 174), pisemne wyjaśnienia biegłego sądowego (k. 406-417), zeznania wnioskodawcy (k. 96-97 w zw. z 455).

A. D. w tym samym dniu zabrał z siedziby spółki komputer stacjonarny F. (...) z danymi oraz program operacyjny F.-Mag.

Dowód: zeznania wnioskodawcy (k. 96-97 w zw. z 455).

Przy użyciu powyższego programu A. D. sporządził wydruk obrazujący stan magazynowy towarów należących do spółki, zgodnie z którym na dzień 7 listopada 2008 r. na stanie spółki znajdował się towar o wartości 114.758,60 zł netto, tj. 140.005,49 zł brutto.

Dowód: zestawienie stanu magazynowego (k. 15-27).

Umowa spółki została rozwiązana w dniu 8 listopada 2008 r. na skutek jej wypowiedzenia przez A. D..

Dowód: bezsporne, pismo z dnia 8 listopada 2008 r. (k. 135), pismo z dnia 10 listopada 2008 r. (k. 137), pismo z dnia 7 listopada 2008 r. (k. 438).

W dniu 8 listopada 2008 r. Z. B. złożył na Komisariacie Policji W.-W. zawiadomienie o dokonaniu kradzieży z włamaniem do siedziby spółki, wskazując iż dokonanie tego czynu podejrzewa A. D..

Dowód: zaświadczenie (k. 134), zeznania uczestnika (k. 97-99 w zw. z k. 456).

Postępowanie karne wszczęte wskutek ww. zawiadomienia zostało umorzone z powodów formalnych.

Dowód: zeznania uczestnika (k. 97-99 w zw. z 456, k. 640v.).

W dniu 10 listopada 2008 r. Z. B. i T. B. przeprowadzili w siedzibie spółki inwentaryzację, w wyniku której stwierdzili, iż pozostał towar o łącznej wartości 65.298,90 zł, z czego towar o wartości 11.218,45 zł jest uszkodzony lub przeterminowany. Towar uszkodzony lub przeterminowany został w dniu 21 listopada 2008 r. przekazany do utylizacji. Pozostały towar na kwotę 54.080,45 zł oraz wyposażenie siedziby spółki został przejęty przez Z. B., który następnie sprzedał w ramach przedsiębiorstwa (...), (...) s. c.

Dowód: zawiadomienie (k. 136), protokół inwentaryzacji (k. 138-144), protokół przekazania towarów do utylizacji (k. 145), zeznania uczestnika (k. 97-99 w zw. z 456, 456, 640).

Po rozwiązaniu spółki cywilnej w dniu 14 listopada 2008 roku Z. B. zapłacił ze środków zgromadzonych na rachunku bankowym spółki na rzecz Grupy (...) i Wspólnicy sp. j. kwotę 305 zł za usługę dostępu do internetowego serwisu www.biznes-polska.pl

Dowód: faktura (k. 46), wyciąg z rachunku bankowego (k. 147).

Oba rachunki bankowe spółki zostały zamknięte z końcem listopada 2011 roku. Do tego czasu w 2008 roku z tych rachunków wspólnicy wypłacili na swoją rzecz tytułem „zaliczek” łączną kwotę 106.000 zł, w tym Z. B. wypłacił w sumie kwotę 39.000 zł, natomiast A. D. kwotę 67.000 zł. Kwoty te nie były przez nich wydatkowane na cele związane z bieżącą działalnością spółki.

Dowód: wyciągi z rachunków bankowych (k. 30-43, 166-167, 169, 240-241, 243), rozliczenie (k. 252-253), raport kasowy (k. 254-261), dowody wpłaty (k. 262-265, 242), opinia biegłego sądowego (k. 174), opinia uzupełniająca biegłego sądowego (k. 271-286), druga opinia uzupełniająca biegłego sądowego (k. 316-332).

Stan środków pieniężnych na rachunku bankowym na dzień jego zamknięcia, czyli na dzień 28 listopada 2008 r., wyniósł 286,28 zł.

Dowód: wyciąg z rachunku bankowego (k. 30-43).

Wierzytelności spółki przysługujące jej od kontrahentów na dzień 8 listopada 2008 r. wynosiły 50.401,01 zł.

Dowód: bezsporne, zestawienie (k. 13-14).

Po rozwiązaniu spółki spłaty powyższych należności były przyjmowane przez Z. B. na rachunki (...) spółek (...) i jego żony. Z powyższej kwoty wierzytelności nie została spłacona jedynie kwota 4.089,44 zł.

Dowód: zeznania uczestnika (k. 456-457, nagranie protokołu rozprawy z dnia 7 marca 2016 r. – 30:24).

Postanowieniem z dnia 25 lutego 2009 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego W. – U. wszczął z urzędu postępowanie podatkowe za zaległość podatkową spółki z tytułu podatku od towarów i usług za IV kwartał 2008 r.

Dowód: postanowienie (k. 379)

W dniu 6 marca 2009 r. A. D. oraz Z. B. spotkali się w Urzędzie Skarbowym W. – U. celem uregulowania ww. zaległej należności podatkowej w kwocie 34.562 zł. A. D. przekazał połowę z tej kwoty, tj. 17.281 zł, w gotówce Z. B., który dokonał zapłaty całości zaległości podatkowych wraz z odsetkami w okienku urzędu.

Dowód: dowód wpłaty podatku (k. 152, 238, 303, 386), zeznania świadków W. D. (k. 444-446) i K. K. (k. 446-447), zeznania wnioskodawcy (nagranie protokołu rozprawy z dnia 7 marca 2016 r. - k. 639-639v.).

Decyzją z dnia 3 kwietnia 2009 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego W. – U. umorzył postępowanie wszczęte postanowieniem z dnia 25 lutego 2009 r. wobec uregulowania całości należności.

Dowód: decyzja (k. 391).

W dniu 28 maja 2009 r. Firma handlowa (...) sporządziła skierowane do spółki wezwanie do zapłaty łącznej kwoty 26.071,40 zł tytułem nieuregulowanych należności objętych fakturami VAT nr (...) na kwotę 3.324,50 zł, nr (...) na kwotę 16.628,60 zł, nr (...) na kwotę 4.837,30 zł, nr (...) na kwotę 1.281 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 304).

W dniu 29 października 2009 roku Z. B. tytułem powyższego zadłużenia zapłacił na rzecz Firmy Handlowej (...) kwotę 4.500 zł, którą wierzyciel zaliczył na poczet spłaty należności z faktury VAT nr (...).

Dowód: wydruk korespondencji email (k. 89).

W wiadomości email z dnia 4 stycznia 2011 roku skierowanej do Z. B. przedstawiciel Firmy Handlowej (...) wskazał, iż łączne zadłużenie spółki z tytułu nieopłaconych faktur wskazanych w wezwaniu do zapłaty z dnia 28 maja 2009 r., przy uwzględnieniu odsetek oraz odliczeniu wartości faktur korygujących nr (...) i (...) oraz spłaty w kwocie 4.500 zł dokonanej przez Z. B., wynosi 21466,30 zł. Zaznaczył przy tym, iż z tej kwoty od Z. B. domaga się zapłaty kwoty 8.483,15 zł, a od A. D. kwoty 12.893,15 zł.

Dowód: wydruk korespondencji email (k. 89)

W dniu 18 czerwca 2010 roku A. D. dokonał zapłaty na rzecz M. D. tytułem spłaty zadłużenia spółki kwoty 12.000 zł. M. D. uznała przedmiotową wpłatę za wyczerpującą jej roszczenia w stosunku do A. D..

Dowód: oświadczenie z dnia 18 czerwca 2010 r. (k.303), oświadczenie z dnia 4 września 2015 r. (k. 587).

W dniu 8 marca 2016 roku A. D. dokonał zapłaty na rzecz M. D. tytułem spłaty zadłużenia spółki kwoty 8.000 zł. M. D. uznała przedmiotową wpłatę za wyczerpującą w całości jej roszczenia w stosunku do spółki.

Dowód: oświadczenie z dnia 18 marca 2016 r. (k. 643), pismo z dnia 8 marca 2016 r. (k. 647)

W dniu 13 stycznia 2011 roku Z. B. sporządził korektę deklaracji VAT-7K za IV kwartał 2008 r., wskazując, iż pierwotnie złożona deklaracja nie uwzględniała wartości towarów i wyposażenia spółki skradzionych w dniu 7 listopada 2008 r., w związku z czym powstała nadpłata podatku w wysokości 11.507 zł.

Dowód: wyjaśnienia do złożonej korekty VAT-7K (k. 132), deklaracja dla podatku VAT (k. 133)

Ww. kwota nie została zwrócona Z. B..

Dowód: zeznania uczestnika (k. 457).

Kaucja w kwocie 3000 zł z tytułu najmu lokalu użytkowego położonym przy ul. (...) w W. nie została zwrócona przez wynajmującego.

Dowód: zeznania uczestnika (k. 457, 639v.-640v.).

I. K., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą B. B. I. K. nie przysługują żadne wierzytelności względem spółki.

Dowód: oświadczenie (k. 570), zeznania wnioskodawcy (k. 639-639v.).

(...) D. sp. j. nie przysługują żadne wierzytelności względem spółki.

Dowód: oświadczenie (k. 571), zeznania wnioskodawcy (k. 639-639v.).

(...) Sp. z o.o. nie przysługują żadne wierzytelności względem spółki.

Dowód: oświadczenie (k. 575), zeznania wnioskodawcy (k. 639-639v.).

L. (...) Kancelaria (...) i Radców Prawnych D., C., R. sp. k. nie przysługują żadne wierzytelności względem spółki.

Dowód: oświadczenie (k. 585), zeznania wnioskodawcy (k. 639-639v.).

E. E. von (...) nie przysługują żadne wierzytelności względem spółki.

Dowód: oświadczenie (k. 586), tłumaczenie poświadczone z języka angielskiego (k. 591), zeznania wnioskodawcy (k. 639-639v.).

Po rozwiązaniu spółki pozostało następujące wyposażenie i środki trwale zakupione przez wspólników w celu prowadzenia spółki: niszczarka o wartości 59 zł, lodówka o wartości 229,18 zł, sofa o wartości 747,54 zł, regały stalowe o wartości 469,18 zł, urządzenie wielofunkcyjne C. (...) o wartości 400 zł, drukarka H. (...) o wartości 754 zł, biurko o wartości 901,64 zł, telewizor o wartości 491,31 zł, telefon fax P. o wartości 184,01 zł, telefon P. o wartości 114,75 zł, komputer D. oraz monitor o wartości 2.665 zł, waga o wartości 445 zł, odkurzacz o wartości 105,73 zł, komputer F. – S. o wartości 1.257,79 zł, 6 krzeseł o wartości 883,28 zł, stół o wartości 1.129,10 zł, system operacyjny F. – Mag o wartości 231 zł, trzy krzesła barowe o wartości 309,83 zł.

Dowód: bezsporne, remanent likwidacyjny (k. 28).

Komputer F. – S. wraz z systemem operacyjnym oraz trzy krzesła barowe znajdują się w posiadaniu A. D..

Dowód: zeznania wnioskodawcy (k. 639-639v.)

Niszczarka, lodówka sofa, regały stalowe, urządzenie wielofunkcyjne C., drukarka H. (...), biurko, telewizor, telefon fax P., telefon P., komputer D., waga, odkurzacz, stół oraz 6 krzeseł znajdują się w posiadaniu Z. B..

Dowód: zeznania uczestnika (k. 639v.-640v.).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów, ich kserokopii oraz wydruków złożonych w niniejszej sprawie, a wymienionych powyżej, które to Sąd w całości uznał za wiarygodne, gdyż ich prawdziwość nie była przez strony kwestionowana, a okazały się być dopuszczonymi jako dowody niezbędne do ustalenia stanu faktycznego oraz na okoliczności uznane przez Sąd za bezsporne, bowiem albo zostały przez strony wprost przyznane, bądź też nie zostały zaprzeczone, co zostało przez Sąd ocenione na zasadzie art. 230 k.p.c.

Ustalając stan faktyczny Sąd, wykorzystał także dowód z zeznań świadków W. D. (k. 444-446) i K. K. (k. 446-447) przeprowadzony na okoliczności dotyczące opłacenia należnego podatku VAT za IV kwartał 2008 roku w wysokości 35.562 zł w Urzędzie Skarbowym w dniu 6 marca 2009 r. Sąd dał wiarę tym zeznaniom w całości, tj. iż wnioskodawca przekazał uczestnikowi w gotówce środki pieniężne stanowiące połowę kwoty uiszczonej następnie przez uczestnika tytułem uregulowania należności podatkowych, uznając je za logiczne, spójne oraz uzupełniające się nawzajem. Wskazać należy przy tym, iż K. K. był naocznym świadkiem spotkania wnioskodawcy i uczestnika w Urzędzie Skarbowym i wspólnego dokonania przez nich zapłaty należności.

Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom przesłuchanego na tę samą okoliczność świadka T. B. (k. 447-449), jako całkowicie sprzecznym z treścią uznanych za wiarygodne zeznań ww. świadków. Podkreślić przy tym należy, iż świadek nie była obecna przy dokonywaniu zapłaty podatku i wiedzę o szczegółach z tym związanych posiadała jedynie od męża Z. B., co rzutuje ujemnie na ich ocenę w zakresie wiarygodności.

Ponadto trzeba zaznaczyć, że na dowodzie uiszczenia podatku jako wpłacający widnieje właśnie spółka cywilna. Zatem gdyby to tylko uczestnik uregulował ten podatek, jako wpłacającego wpisałby siebie.

Sąd dał co do zasady wiarę zeznaniom wnioskodawcy i większej części zeznań uczestnika, przyjmując je za podstawę ustaleń faktycznych w takim zakresie, w jakim wynikające z nich okoliczności faktyczne zostały potwierdzone przez stronę przeciwną niż ta, która je powoływała, albo przynajmniej nie zostały przez nią zaprzeczone, bądź też znajdowały potwierdzenie w pozostałym uznanym za wiarygodny materiale dowodowym.

Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom wnioskodawcy, iż uczestnik przejął cały towar, znajdujący się w siedzibie spółki, a którego wnioskodawca nie zabrał w dniu 7 listopada 2008 roku uczestnik. Podobnie Sąd ocenił zeznania uczestnika, który wskazał, że to wnioskodawca dokonał rzekomej kradzieży 800 zł w gotówce, laptopa oraz całości towaru, oprócz tego, który przejął następnie uczestnik. Wskazać należy bowiem, iż zeznania te są wzajemnie sprzeczne, a wobec nieprzedłożenia przez strony jakichkolwiek innych dowodów na potwierdzenie swych twierdzeń w powyższym zakresie, zdaniem Sądu nie mogły one stanowić wiarygodnej podstawy do dokonania ustaleń faktycznych.

Sąd uznał ponadto za niewiarygodne zeznania uczestnika w części, w której wskazał on, iż nie pobierał bez zgody wspólnika z rachunku oraz kasy spółki środków pieniężnych na swoje potrzeby. Przeczy temu wyciąg z rachunku bankowego spółki, z którego jednoznacznie wynika, iż uczestnik w 2008 r. co najmniej trzykrotnie dokonywał tego typu operacji. Z pieniędzy zgromadzonych na tym rachunku samowolnie pokrył bowiem koszty związane z rekrutacją jego syna na studia. Wyprowadził także, pod pretekstem spłaty zobowiązań spółki względem jednego z kontrahentów, z rzeczonoego rachunku kwotę 11.907 zł, przelewając je na rachunek swojej żony. Dowodem na to jest fakt, że rachunek, na który został wykonany ten przelew (...) (wyciąg z rachunku – k. 597) jest tożsamy z rachunkiem T. B. (wyciąg z rachunku – k. 648).

W końcu zakupił ze środków zgromadzonych na rachunku spółki dostęp do serwisu internetowego już po jej rozwiązaniu, a więc w celach niezwiązanych z jej działalnością. Sąd nie uwzględnił również zeznań uczestnika w zakresie, w jakim twierdził, iż z wierzytelności regulowanych na jego rzecz przez dłużników spółki już po jej rozwiązaniu pokrywał zobowiązania spółki. Nie znajdują one bowiem żadnego potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Uczestnik w tym zakresie nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych. Nie wykazał również, że by wpłaty dokonywane na rachunek spółki dotyczyły właśnie tych wierzytelności spółki. Wszak uczestnik nie był w stanie wskazać, którzy kontrahenci dokonali wpłat w kwocie 46.311,57 zł. Poza tym uczestnik w swoich zeznaniach wprost stwierdził, że dłużnicy spółki regulowali swoje zobowiązania na rachunek jego żony (nagranie protokołu rozprawy z dnia 7 marca 2016 r. – 30:24).

Wreszcie Sąd nie obdarzył walorem wiarygodności zeznań uczestnika co do okoliczności dokonania zapłaty w dniu 6 marca 2009 r. podatku VAT, dając w tym zakresie wiarę świadkom W. D. i K. K. oraz pokrywającym się z nimi zeznaniom wnioskodawcy.

Postanowieniem z dnia 18 maja 2011 r. Sąd dopuścił w niniejszej sprawie dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty do spraw rachunkowości zlecając mu ustalenie, jaka była wartość majątku spółki A.T.B. Z. B., (...) spółka cywilna na datę jej rozwiązania, tj. 8 listopada 2008 r. oraz czy w trakcie trwania umowy spółki były dokonywane wypłaty ze środków wspólnych wspólników na cele niezwiązane z osiągnięciem wspólnego celu gospodarczego, do którego osiągnięcia wspólnicy zobowiązali się w umowie spółki, a jeżeli tak ustalenie, kto dokonywał takich wypłat, kiedy wypłaty zostały dokonane oraz w miarę możliwości określenie w jakim celu (postanowienie k. 121).

W złożonej do akt spraw w dniu 2 listopada 2011 r. opinii biegły sądowy z zakresu zarządzania, ekonomii, finansów i (...) na podstawie dokumentów księgowych spółki dostarczonych przez uczestnika ustalił, że wartość majątku spółki na dzień 8 listopada 2008 r., tj. dzień rozwiązania spółki wynosiła 152.713,31 zł. Wskazał również, iż wspólnicy podjęli z konta spółki oraz kasy spółki w trakcie roku obrotowego łączną kwotę 177.231,04 zł, w tym wnioskodawca kwotę 89.731,04 zł, a uczestnik kwotę 87.500 zł (opinia k. 174).

Powyższą opinię zakwestionował uczestnik Z. B., który zarzucił błędne ustalenie przez biegłego stanu magazynowego i jego wartości, wartości środków trwałych oraz wyposażenia, opierając się na wyjaśnieniach i zestawieniu przedłożonym przez wnioskodawcę, pomijając bezzasadnie protokół inwentaryzacji dokonanej przez uczestnika.

Zarzucał także błędne ustalenie wysokości zobowiązań spółki, a także nieprawidłowe przyjęcie, iż kwota 177.231,04 zł stanowiła majątek spółki, który został podzielony przez wspólników, gdy większość z tych środków posłużyło sfinansowaniu działalności spółki (pismo k. 190-191). Ustosunkowując się do powyższych zarzutów biegły sądowy wskazał, że zastrzeżenia te odnoszą się do zdarzeń zaszłych już po rozwiązaniu spółki i są związane bezpośrednio z fizycznym podziałem majątku spółki przez wspólników oraz windykacją należności i spłatą zobowiązań, które to zdarzenia wykraczały poza przedmiot badania biegłego. Nadto wskazał, iż analizowanych dokumentów nie wynika, aby podjęte z kont przez wspólników kwoty służyły finansowaniu bieżącej działalności spółki (stanowisko biegłego k. 199-202). Wobec kwestionowania stanowiska biegłego przez uczestnika postępowania Sąd przesłuchał biegłego celem wyjaśnienia wątpliwości wynikających ze sporządzonej przez niego opinii. W toku przesłuchania biegły w całości podtrzymał złożoną do akt sprawy opinię (zeznania biegłego k. 220-223).

Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2012 r. Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłego sądowego zlecając mu uzupełnienie opinii w oparciu o materiały załączone przez uczestnika postępowania do pisma procesowego z dnia 20 marca 2012 r. (postanowienie k. 226). W dniu 6 czerwca 2012 r. biegły sądowy K. N. złożył do akt sprawy opinię uzupełniającą, w której wskazał, że wartość majątku spółki wynosiła 116.027,32 zł, przy czym należności spółki wynosiły 64.908,01 zł, w tym 50.401,01 zł netto z tytułu sprzedaży towarów, 3.000 zł z tytułu kaucji oraz 11.507 zł z tytułu nadpłaty podatku VAT. Łączne zobowiązania spółki wyliczył natomiast na kwotę 76.208,02 zł. Jednocześnie przedstawił trzy warianty podziału majątku spółki (opinia uzupełniająca k. 271-286).

Wnioskodawca zakwestionował ustalenia o wnioski złożonej opinii w zakresie rozliczenia zobowiązań wobec kontrahentów i zobowiązań przyszłych, wskazując, iż spłacił on zobowiązania wobec Triada oraz M. D. oraz, iż biegły bezpodstawnie przyjął, że podatek VAT za IV kwartał zapłacił uczestnik. Zakwestionował także prawidłowość ustaleń biegłego zawartych w opinii uzupełniającej dotyczących rozliczenia pobranej przez uczestnika gotówki z bankomatu w wysokości 45.200 zł (pismo z dnia 9 lipca 2012 r. k. 299-300). Również uczestnik postępowania zgłosił zastrzeżenia do opinii biegłego, wskazując, że biegły błędnie przyjął, że w dniu 7 listopada 2008 r. sporządzono remanent likwidacyjny, pominął dowód zapłaty kwoty 34.562 zł tytułem podatku i nie wyjaśnił, dlaczego do należności spółki dodaje kwotę nadpłaty do Urzędu Skarbowego wynikającą z deklaracji VAT K 7 za IV kwartał 2008 r. przyjmując wartość stanów magazynowych na kwotę 103.540,15 zł za towary handlowe oraz kwotę 12.585,06 zł za wyposażenie (pismo z dnia 9 lipca 2012 r. k. 310-311). Na rozprawie w dniu 16 lipca 2012 r. wnioskodawca wniósł o uzupełniające przesłuchanie biegłego, czemu nie oponował uczestnik postępowania (protokół rozprawy w dniu 16 lipca 2012 r. k. 306-307).

Biegły K. N. złożył II pisemną opinię uzupełniającą (k. 316-332), w której odniósł się do zarzutów zgłoszonych przez wnioskodawcę oraz uczestnika. W szczególności podtrzymał stanowisko co do rozliczenia wypłat gotówki z bankomatu dokonanych przez uczestnika i spożytkowania ich w celach związanych z działalnością spółki, a także co do wartości towarów i wyposażenia spółki. Zweryfikował natomiast swoje wyliczenia odnośnie wartości zobowiązań spółki, określając je na kwotę 97.289,62 zł. Ustalił również, iż wspólnicy wypłacili z rachunku bankowego spółki na swoje konta osobiste łączną kwotę 106.000 zł tytułem zaliczkowego udziału w zysku spółki, z czego wnioskodawca pobrał kwotę 67.000 zł a uczestnik kwotę 39.000 zł.

Wnioskodawca A. D. zakwestionował II opinię uzupełniającą, gdyż jego zdaniem biegły przy sporządzaniu opinii wykorzystał jedynie dokumentację znajdującą się w biurze rachunkowym prowadzącym rachunkowość spółki, a nie wykorzystał informacji z komputera firmy znajdującego się w domu wnioskodawcy (pismo z dnia 28 listopada 2012 r. k. 376). Ponadto w piśmie z dnia 10 grudnia 2012 r. wnioskodawca wyjaśnił, że podatek VAT za IV kwartał 2008 roku w wysokości 34.562 zł zapłacił wspólnie z uczestnikiem za pomocą przelewu w budynku Urzędu Skarbowego W. – U.. Podniósł, że nie jest mu wiadomym nic o zwrocie nadpłaty podatku VAT za IV kwartał 2008 roku w wysokości 11.507 zł. Zakwestionował fakt utylizacji towarów przeterminowanych, wartość towaru w remanencie likwidacyjnym w wysokości 114.758,60 zł, spłatę zobowiązań spółki A.T.B., kwotę należności spółki A.T.B. w wysokości 64.908,01 zł oraz przedstawione w opinii uzupełniającej warianty wartości majątku do podziału (pismo k. 381-383).

Na rozprawie w dniu 11 grudnia 2012 r. oraz w pisemnych wyjaśnieniach z dnia 13 lutego 2013 r. biegły sądowy szczegółowo odniósł się do powyższych zarzutów wnioskodawcy, podtrzymując w całości dotychczas przedstawione

wnioski w sporządzonej opinii z uwzględnieniem korekt zawartych w opiniach uzupełniających (protokół rozprawy w dniu 11 grudnia 2012 r. k. 395, pismo k. 406-419). W piśmie z dnia 28 lutego 2013 r. wnioskodawca zakwestionował wyjaśnienia biegłego dotyczące kwestii zapłaty podatku VAT za IV kwartał 2008 roku, nadpłaty podatku VAT za IV kwartał 2008 roku i złożonej korekty do urzędu skarbowego, wątpliwości dotyczących utylizacji towarów i konta na które wpływały należności spółki (pismo k. 422-423).

Ostatecznie na rozprawie w dniu 18 lipca 2013 r. strony oświadczyły, że nie kwestionują opinii biegłego.

Po przekazaniu przez Sąd II instancji niniejszej sprawy do ponownego rozpoznania Sąd postanowieniem z dnia 9 lutego 2015 r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty do spraw rachunkowości zlecając mu ustalenie, jaka była wartość zobowiązań spółki na datę jej rozwiązania wobec osób trzecich oraz organów podatkowych; z jakich tytułów były te zobowiązania oraz jakich wierzycieli oraz czy powyższe zobowiązania zostały uregulowane (postanowienie k. 518).

W sporządzonej w dniu 5 maja 2015 roku opinii zatytułowanej „III opinia uzupełniająca” (k. 524-535) biegły sądowy N. na podstawie dokumentacji księgowej spółki ustalił, iż znane zobowiązania spółki na dzień jej rozwiązania wynosiły 96.337,56 zł, z czego wspólnicy uregulowali następnie co najmniej kwotę 61.721,94 zł. Biegły stwierdził, iż z badanych dokumentów wynika, że spółka nie rozliczyła się z kontrahentami na łączną kwotę 34.615,62 zł. Wyjaśnił, iż na tę kwotę składa się wierzytelność L. (...) Kancelaria (...) i Radców Prawnych T. D., A. C., R. C., T. K., R. R. sp. k. faktura VAT na kwotę 1.217 zł, wierzytelności Firmy Handlowej (...) na łączną kwotę 21.494,36 zł, wierzytelności E. A. na łączną kwotę 4.382,89 zł, wierzytelności B. B. I. K. na łączną kwotę 967,16 zł, wierzytelność (...) Sp. z o.o. na kwotę 1.315,16 zł oraz wierzytelności (...) D. sp. j. na łączną kwotę 5.239,05 zł.

Zarzuty do powyższej opinii złożył wnioskodawca, wskazując, iż wszelkie zobowiązania spółki zostały w rzeczywistości uregulowane, na potwierdzenie czego przedłożył stosowne dokumenty (k. 543). Uczestnik nie kwestionował wyliczeń biegłego (k. 626-627).

Sąd, ustalając stan faktyczny, ostatecznie oparł się jedynie w stosunkowo niewielkim zakresie sporządzonej przez biegłego sądowego K. N. pierwszej opinii oraz złożonych do niej dwóch opinii uzupełniających oraz ustnych i pisemnych wyjaśnień. Mianowicie Sąd przyjął za biegłym, iż wspólnicy wypłacili w 2008 r. z rachunku bankowego spółki na swoje konta osobiste łączną kwotę 106.000 zł tytułem zaliczkowego udziału w zysku spółki, z czego wnioskodawca pobrał kwotę 67.000 zł a uczestnik kwotę 39.000 zł, a wypłaty te nie były dokonywane w celach związanych z osiągnięciem wspólnego celu gospodarczego, do którego osiągnięcia wspólnicy zobowiązali się w umowie spółki.

W pozostałym zakresie ustalenia biegłego, w szczególności co do wartości majątku spółki, mimo iż zostały poczynione w sposób profesjonalny i rzetelny oraz zostały należycie uzasadnione, okazały się nieprzydatne dla wydania miarodajnego rozstrzygnięcia w sprawie. Bazowały bowiem w pewnym zakresie, wobec braku stosownej dokumentacji, także na sprzecznych twierdzeniach i wyjaśnieniach stron – w szczególności co do okoliczności związanych z ilością towaru przejętego przez poszczególnych wspólników, rzekomej jego kradzieży, a także okoliczności związanych ze spłatą zobowiązań spółki i przysługującymi jej należnościami.

Jedynie pośrednio Sąd oparł się na wnioskach drugiej opinii biegłego sądowego K. N. z dnia 5 maja 2015 r., sporządzonej w niniejszej sprawie na okoliczność ustalenia niespłaconych zobowiązań spółki. Biegły ustalił, iż spółka nie rozliczył się z kontrahentami na łączną kwotę 34.615,62 zł. Wskazać należy, iż mając na względzie dane, jakimi dysponował biegły w chwili sporządzania niniejszej opinii, wykonał ją rzetelnie a przedstawione przez niego wnioski nie budziły zastrzeżeń Sądu. Opinia zdezaktualizowała się jednak, wobec dokonania przez wnioskodawcę spłaty zadłużenia w stosunku do wierzyciela M. D. oraz przedłożenia przez niego nowych dokumentów na okoliczność nieistnienia zobowiązań spółki wobec pozostałych wierzycieli wskazanych w przedmiotowej opinii biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek zasługiwał co do zasady na uwzględnienie.

Bezspornym w niniejszej sprawie było, iż uczestników postępowania łączył stosunek zobowiązaniowy spółki. Przy tym strony zgodnie wskazały, iż stosunek ten uległ rozwiązaniu z dniem 8 listopada 2008 r.

Rozwiązanie spółki powoduje istotne skutki prawne, w szczególności w odniesieniu do wspólnego majątku wspólników. Zgodnie z art. 875 § 1 k.c. dotychczasowa wspólność łączna ulega z chwilą rozwiązania spółki z mocy prawa przekształceniu we wspólność w częściach ułamkowych. Przepis ten nakazuje w takiej sytuacji stosować odpowiednio przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych, z zachowaniem przepisów art. 875 § 2 i 3 k.c.

Przekształcenie wspólności łącznej we wspólność w częściach ułamkowych powoduje, że każdy ze wspólników ma określony ułamkiem udział we wspólnym majątku spółki. Jeżeli umowa spółki nie określa wielkości tych udziałów, należy stosować domniemanie z art. 197 k.c., zgodnie z którym udziały współuprawnionych (wspólników) są równe. Po rozwiązaniu spółki każdy ze wspólników może żądać zniesienia wspólności majątku (art. 210 k.c.). Sposoby zniesienia wspólności określają art. 211 i 212 k.c. Podział majątku wspólnego może nastąpić na podstawie umowy stron lub w drodze orzeczenia sądu. Przy czym w przypadku podziału sądowego dokonywany jest on stosując odpowiednio przepisy art. 617 i nast. kpc.

Art. 875 § 2 i 3 k.c. precyzuje przeznaczenie majątku wspólnego w wypadku rozwiązania spółki cywilnej. W pierwszej kolejności przeznaczają go się na spłatę długów spółki, tj. wspólników, a następnie zwraca się z niego wkłady wspólnikom. Na końcu pozostałą nadwyżkę dzieli się pomiędzy wspólników w takim stosunku, w jakim uczestniczyli w zyskach spółki

Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w judykaturze, użyte w § 2 art. 875 k.c. wyrażenie "po zapłaceniu długów spółki", oznacza, iż złożenie wniosku o podział majątku spółki nie może wyprzedzać spłacenia długów spółki. W konsekwencji, w razie stwierdzenia przez sąd, że wspólnicy nie zapłacili z majątku wspólnego długów spółki wobec osób trzecich, wniosek o podział majątku wspólnego wspólników po rozwiązaniu spółki cywilnej ulega oddaleniu jako przedwczesny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2000 r. III CKN 599/98, OSNC 2000/10/179, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2003 r. II CKN 101/01, LEX nr 137539).

W pierwszej kolejności Sąd, rozstrzygając niniejszą sprawę, stanął przed zadaniem ustalenia, czy byli wspólnicy dokonali w całości spłacenia długów spółki. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie doprowadził ostatecznie do ustalenia, że przedmiotowa spółka na datę orzekania nie miała żadnego zadłużenia. Wprawdzie biegły w opinii z dnia 5 maja 2015 r., analizując dostępną dokumentację spółki, wskazał, iż spółka nie rozliczył się z sześcioma kontrahentami na łączną kwotę 34.615,62 zł, jednak wnioskodawca wykazał następnie, iż zadłużenie to zostało całkowicie spłacone. Jak wynikało bowiem z przedłożonych przez niego i niekwestionowanych przez uczestnika postępowania oświadczeń L. (...) Kancelaria (...) i Radców Prawnych D., C., R. sp. k., E. A. I. K., (...) Sp. z o.o. oraz (...) D. sp. j. podmioty te nie roszczą wobec A. D. ani Z. B. żadnych żądań, a wszelkie należności w stosunku do spółki uznają za rozliczone.

Sporna natomiast była kwestia istnienia i wielkości zadłużenia spółki względem szóstego z kontrahentów – M. D.. W tym zakresie zarzut uczestnika, iż zobowiązania spółki względem niej, przynajmniej w jakiejś części, pozostają wciąż nieuregulowane, uznać należało za bezpodstawny. Jak wynikało bowiem ze zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności korespondencji między wierzycielką a uczestnikiem (k. 89), M. D. rościła sobie od byłych wspólników tytułem spłaty nieregulowanych należności za sprzedany spółce towar łącznej kwoty 25.966,30 zł, przy tym domagała się spłaty połowy z tej kwoty, a więc po 12.983,15 zł od każdego z nich. Zostało wykazane, iż wnioskodawca spłacił w dniu 18 czerwca 2010 r. przypadającą na niego część zadłużenia, wręczając wierzycielce kwotę 12.000 zł. M. D. uznała bowiem przedmiotową wpłatę za wyczerpującą w całości jej roszczenia w stosunku do wnioskodawcy. Kolejno udowodnione zostało, iż uczestnik zapłacił w dniu 29 października 2009 r. na jej rzecz kwotę 4.500 zł. Następnie zaś, w dniu 8 marca 2016 roku, wnioskodawca dokonał kolejnej spłaty zadłużenia, tym razem w wysokości 8.000 zł, na rzecz M. D., która uznała ją za wyczerpującą w całości jej roszczenia w stosunku do spółki. Tym samym uznać należało, iż jakiegokolwiek pozostałe, nierozliczone zobowiązania przysługujące M. D. względem spółki uznać za umorzone.

Mając na względzie powyższe, wobec ustalenia, iż wszelkie zobowiązania spółki wobec osób trzecich zostały uregulowane, brak było podstaw do uwzględnienia stanowiska uczestnika co do oddalenia przedmiotowego wniosku.

Zgodnie z art. 211 k.c. każdy ze współwłaścicieli może żądać, ażeby zniesienie współwłasności nastąpiło przez podział rzeczy wspólnej, chyba że podział byłby sprzeczny z przepisami ustawy lub ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem rzeczy albo że pociągałby za sobą istotną zmianę rzeczy lub znaczne zmniejszenie jej wartości. Rzecz, która nie daje się podzielić, może być przyznana stosownie do okoliczności jednemu ze współwłaścicieli z obowiązkiem spłaty pozostałych albo sprzedana stosownie do przepisów kodeksu postępowania cywilnego (art. 212 § 2 k.c.).

Przystępując do dokonania podziału majątku wspólnego współników, Sąd miał na jednocześnie na względzie, iż przedmiotem podziału są wyłącznie aktywa wchodzące w skład majątku wspólnego w dacie rozwiązania spółki, a istniejące w chwili dokonywania podziału.

Jedynymi zaś zgłoszonymi przez współników składnikami tego majątku były przedmioty stanowiące majątek trwały spółki – wyposażenie biura spółki. W toku postępowania wykazane zostało, iż do przedmiotów tych należą: niszczarka, lodówka sofa, regały stalowe, urządzenie wielofunkcyjne C., drukarka H. (...), biurko, telewizor, telefon fax P., telefon P., komputer D., waga, odkurzacz, stół oraz 6 krzeseł – które to przedmioty znajdują się w posiadaniu Z. B. – a także komputer F. – S. wraz z systemem operacyjnym oraz trzy krzesła barowe – które to z kolei znajdują się w posiadaniu A. D.. Wartość powyższych przedmiotów została ustalona na podstawie „remanentu likwidacyjnego” dokonanego przez uczestnika w dniu 10 listopada 2011 roku. Nie była ona kwestionowana przez wnioskodawcę ani przez uczestnika.

Sąd uznał, iż odpowiednim sposobem podziału powyższych składników majątku będzie przyznanie na własność poszczególnym współnikom tych przedmiotów, które już znajdują się w ich posiadaniu. Od reguły tej Sąd odstąpił jedynie w stosunku do stołu i kompletu sześciu krzeseł, którymi nie był zainteresowany uczestnika, a które pragnął przejąć wnioskodawca. I tak niszczarkę, lodówkę, sofę, regały stalowe, urządzenie wielofunkcyjne C., drukarkę H. (...), biurko, telewizor, telefon fax P., telefon P., komputer D., wagę, odkurzacz o łącznej wartości 7.566,34 zł Sąd przyznał na własność Z. B.. Natomiast stół, 6 krzeseł, komputer F. – S., systemem F.-Mag oraz trzy krzesła barowe o łącznej wartości 3.811 zł Sąd przyznał na własność A. D..

Przedmiotem podziału nie był natomiast wieszak garderobiany, czajnik, a także termowentylator, karta pamięci USB oraz grzejnik promiennikowy. Wnioskodawca nie wykazał bowiem, ażeby przedmioty te na chwilę zamknięcia rozprawy znajdowały się w posiadaniu uczestnika, czy też w ogóle jeszcze istniały. Podobnie, uczestnik w żaden sposób nie wykazał, aby laptop marki A. znajdował się w posiadaniu wnioskodawcy, który miał rzekomo go ukraść w dniu 7 listopada 2008 r. z siedziby spółki. Uczestnik na tę okoliczność nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych. Co prawda

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie I. sentencji.

Przechodząc do wzajemnych rozliczeń między uczestnikami postępowania z tytułu podziału majątku wspólnego, wskazać należy w pierwszej kolejności, iż nie została wykazana w toku niniejszego postępowania ponad wszelką wątpliwość wartość towarów znajdujących się na stanie magazynu spółki. Strony podawały różne wartości, wnioskodawca opierał bowiem swoje twierdzenia na sporządzonym przez siebie zestawieniu (k. 15-27), natomiast uczestnik na protokole dokonanej przez siebie inwentaryzacji z dnia 10 listopada 2008 r. (138-144). Obie strony kwestionowały wzajemnie treść sporządzonych przez siebie ww. zestawień. Wnioskodawca twierdził, iż cały niezabrany przez niego towar, uwzględniony w złożonym przez niego zestawieniu został przejęty przez uczestnika. Z kolei uczestnik podnosił, iż cały towar nieuwzględniony w protokole inwentaryzacji został zabrany przez wnioskodawcę. Żaden z nich nie przedstawił jednak jakichkolwiek wniosków dowodowych na potwierdzenie

prawdziwości swoich twierdzeń, uznać należało je więc za gołosłowne. W konsekwencji Sąd nie był w stanie ustalić, jaki towar i o jakiej wartości rzeczywiście został przejęty przez poszczególnych byłych wspólników, tym bardziej upłynęło kilka lat po rozwiązaniu spółki.

Bezspornym było jedynie, iż wnioskodawca w dniu 7 listopada 2011 roku pobrał z magazynu towar o wartości 22.731,04 zł, natomiast uczestnik zatrzymał dla siebie towar o wartości 54.080,45 zł. Te właśnie wartości zaliczone zostały przez Sąd na ich udziały w majątku wspólnym. Wnioskodawca kwestionował przy tym okoliczność, iż uczestnik dokonał utylizacji uszkodzonego lub przeterminowanego towaru na kwotę 11.218,45 zł. W ocenie Sądu uczestnik wykazał jednak powyższy fakt, w szczególności przedkładając stosowny protokół przekazania towarów do utylizacji (k. 145).

Kolejno Sąd ustalił, opierając się w tym zakresie na wyliczeniach biegłego sądowego, że wnioskodawca pobrał na własne, niezwiązane z działalnością spółki cele z rachunku bankowego spółki środki pieniężne o wartości 67.000 zł, natomiast uczestnik środki o wartości 39.000 zł. Kwoty te także podlegać winny zaliczeniu na udziały wspólników, gdyż strony umowy spółki w sposób nieuprawniony niby rozporządziły bez żadnej uchwały w przedmiocie podziału zysków i strat.

Niesporna między stronami była, iż na chwilę rozwiązania spółki przysługiwały jej wierzytelności na łączną kwotę 50.401,01 zł. Z kwoty tej zostały spłacone przez dłużników i pobrane przez uczestnika należności w łącznej kwocie 46.311,57 zł. Kwota ta powinna więc zostać zaliczona na jego udział, tym bardziej, iż uczestnik w żaden sposób nie wykazał, iż ze środków tych pokrywał zobowiązania spółki. Uczestnik także nie zgłosił żadnego roszczenia w trybie art. 618 k.p.c., chociaż Sąd udzielił mu na to terminu, by tę ewentualną spłatę rozliczyć w niniejszym postępowaniu. Wypada w tym miejscu zaznaczyć, że uczestnik wprost w swoich zeznaniach stwierdził, że dłużnicy spółki spłacali swoje zadłużenia na rachunek jego żony i że te kwoty zostały przez niego zatrzymane bez rozliczenia się z wnioskodawcą. Oznacza to, że uczestnik w sposób nieuprawniony rozporządził tym majątkiem wspólnym, każąc dłużnikom przelewać kwoty na rachunek jego żony.

Odnośnie pozostałej kwoty 4.089,44 zł, wskazać należy, iż uczestnik wskazał, iż nie została ona spłacona, wnioskodawca nie wykazał zaś, ażeby było inaczej. W konsekwencji Sąd pominął tę kwotę przy dokonywaniu rozliczeń. Tym bardziej, że ani wnioskodawca, ani uczestnik nie byli w stanie wskazać, wobec kogo ta wierzytelność przysuguje.

Sąd pominął także kwotę 3.000 zł stanowiącą równowartość kaucji uiszczonej ze środków spółki przy zawarciu umowy najmu lokalu użytkowego, w którym znajdowała się siedziba spółki. Również i w tym przypadku nie zostało bowiem wykazane przez wnioskodawcę, aby kwota ta została zwrócona i pobrana przez uczestnika.

Wreszcie Sąd zaliczył na udział uczestnika kwoty wydatkowane przez niego z rachunku bankowego spółki na cele niezwiązane z działalnością spółki, tj. kwotę 11.907,20 zł, która w dniu 5 sierpnia 2008 r. została przez niego przelana na rachunek jego żony, kwotę 172 zł wydaną w dniu 14 lipca 2008 r. na opłatę rekrutacyjną związaną ze studiami syna uczestnika (w tym 12 zł tytułem opłat bankowych), a także kwotę 305 zł, którą w dniu 14 listopada 2008 roku, a więc już po rozwiązaniu spółki, uczestnik opłacił usługę dostępu do internetowego serwisu www.biznes-polska.pl. (...) wydatki w żaden sposób nie były związane z działalnością spółki cywilnej.

Sąd także zaliczył na poczet udziału uczestnika kwotę 286,28 zł, która pozostała na rachunku bankowym spółki cywilnej. Uczestnik co prawda stwierdził, że kwota ta została przeznaczona na uregulowania opłat bankowych, jednakże okoliczność ta w żaden sposób nie wynika z wyciągów bankowych. A ponieważ uczestnik jako jedyny miał dostęp do rachunku spółki, Sąd uznał, że ww. kwota została przez niego zatrzymana.

Mając na uwadze powyższe majątek spółki wyniósł 253.170,88 zł (54.080,45 zł (towar zatrzymany przez uczestnika) + 22.731,04 zł (towar zatrzymany przez wnioskodawcę) + 46.311,57 zł (wierzytelności spłacone przez dłużników spółki i przelane na konto żony uczestnika) + 39.000 zł (środki pobrane przez uczestnika z kasy spółki) + 67.000 zł (środki pobrane przez wnioskodawcy z kasy spółki)+ 11.907,20 zł (środki przelane przez uczestnika na rachunek jego żony)+ 305 zł (zakup serwisu internetowego) + 172 zł (opłata rekrutacyjna plus opłaty za przelew) + 11. 377,34 zł (rzeczy ruchome- wyposażenie trwałe) + 286,28 zł (środki pozostałe na rachunku).

Uwzględniając równe udziały wspólników we wspólnym majątku spółki, ich udziały w tak ustalonym majątku powinny kształtować się po 126.585,44 zł (253.170,88 zł x 1/2).

Uczestnik uzyskał korzyści materialne z majątku spółki o łącznej wartości 159.628,82 zł (54.080,45 + 46.311,57 + 39.000 + 11.907,20 + 7.566,34 + 305 + 172 + 286,28). Wnioskodawca zaś uzyskał z majątku spółki łącznie korzyść w wysokości 93.542,04 zł (22.731,04 + 67.000 + 3.811 zł).

Różnica pomiędzy wartością majątku, który uczestnik rzeczywiście uzyskał, a który uzyskać powinien zgodnie z wysokością swojego udziału wynosiła zatem 32.280,12 zł (159.628,82 - 126.585,44).

W związku z powyższym w punkcie II. sentencji Sąd zasądził od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kwotę 32.280,12 zł tytułem dopłaty Jednocześnie Sąd w oparciu o art. 212. § 3 k.c. ustalił termin spłaty oraz wysokość i termin uiszczania odsetek od ww. kwoty.

Zgodnie z art. 624 k.p.c. z chwilą uprawomocnienia się postanowienia przyznającego dotychczasowym współwłaścicielom części lub jednemu z nich całość rzeczy, własność przechodzi na uczestników wskazanych w postanowieniu. Jeżeli w wyniku podziału całość rzeczy albo jej część przypadnie współwłaścicielowi, który nie włada tą rzeczą lub jej częścią, sąd w postanowieniu o zniesieniu współwłasności orzeknie również co do wydania jej przez pozostałych współwłaścicieli, określając stosownie do okoliczności termin wydania.

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie III sentencji.

Podstawę prawną orzeczenia w punkcie IV sentencji wyroku stanowił art. 618 § 1 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w postępowaniu o zniesienie współwłasności sąd rozstrzyga także spory o prawo żądania zniesienia współwłasności i o prawo własności, jak również wzajemne roszczenia współwłaścicieli z tytułu posiadania rzeczy.

W toku postępowania o zniesienie współwłasności w trybie powyższego przepisu rozpoznawane są również roszczenia współwłaścicieli o rozliczenie nakładów na rzecz wspólną.

Wnioskodawca wniósł o rozliczenie kwot, które wydatkował ze swojego majątku osobistego na spłatę zobowiązań spółki względem M. D.. Wnioskodawca wykazał, iż w dniu 18 czerwca 2010 r. dokonał z tego tytułu płatności na kwotę 12.000 zł, następnie zaś, w dniu 8 marca 2016 roku, na kwotę 8.000 zł – łącznie 20.000 zł. Uwzględniając równe udziały w majątku wspólnym spółki, stwierdzić należy, iż uczestnik winien zatem zwrócić wnioskodawcy połowę tej kwoty, tj. 10.000 zł.

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie IV. sentencji.

O kosztach postępowania w pkt. V sentencji Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c., zgodnie z którym każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.

Szczegółowe rozliczenie kosztów sądowych na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. Sąd pozostawił referendarzowi sądowemu, ustalając, iż koszty te powinny obciążać zarówno wnioskodawcę, jak i uczestnika, po połowie, o czym orzekł w pkt. VI sentencji.

S/proszę:

1. (...);

2. (...)